

متن پرسش

سلام استاد: حقیر دستی بر قلم دارم ولی برایم سوالاتی مطرح است: ۱. نهایت افق شعر کجاست و چرا شعر؟ ۲. از معاصرین کدام را عمیق‌تر می‌دانید؟ ۳. در وادی عرفان کدام یک از شعرا چه در فارسی و دیگر زبانها برترند؟ ۴. مرحوم مولوی از حیث عرفان عملی، مرحوم جامی از حیث عرفان ابن عربی روحی له الفدا افضلند صحیح است؟ ۵. جایگاه مرحوم بیدل را چگونه ارزیابی می‌نمایید؟ گویا ایشان هم محی‌الدینی هستند.

متن پاسخ

مه‌تعالی: سلام علیکم: عرایضی در جلسه هفتم بحث «عقل تکنیکی» در مورد شاعرانگی شد. شاید در جلسه آینده نیز عرایضی در تکمیل بحث قبلی بشود. آری! به گفته رسول خدا «صلوات‌الله‌علیه‌وآله»: «إِنَّ مِنَ الشُّعْرِ لِحِكْمَةً» می‌تواند نکاتی را اشاره کند که الفاظ در قالب عادی، چنین ظرفیتی را ندارند. به همین جهت قرآن نیز در عین آن‌که شعر نیست، ولی الفاظ آن روح شاعرانگی دارد.

به نظر بنده به راحتی نمی‌توان معاصرین را درجه‌مندی کرد اعم از نیما و اخوان ثالث و فرخزاد تا قزوه و برقعی و مولوی و جامی. در مورد بیدل، ورود مخصوصی نداشته‌ام. موفق باشید